

Sygn. akt I C 1501/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Robert Opas
Protokolant:	stażysta Agata Gawicka

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko P. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. oddała powództwo,

II. zasądza od G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz P. K. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Robert Opas

Sygn. akt I C 1501/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 czerwca 2018 roku powód G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o uznanie za bezskuteczną względem siebie czynności prawnej umowy darowizny zawartej w dniu

26 czerwca 2013 roku w formie aktu notarialnego przed notariuszem R. T., prowadzącym Kancelarię Notarialną w K., Rep. A 1716/2013 oraz ustanowienia służebności osobistej na nieruchomości lokalowej położonej w K., przy ul. (...) lok. 76, dla której prowadzona jest księga wieczysta numer (...), zawartej przez B. C. (darczyńcę) i pozwanego P. K. (obdarowanego), dokonanej z pokrzywdzeniem powoda, w celu umożliwienia powodowi dochodzenia z przedmiotu zaskarżonej czynności, wierzytelności w kwocie 35.465,50 zł wraz z odsetkami od kwoty 21.011,62 zł w wysokości równej czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym za okres od dnia 8 maja 2017 roku do dnia zapłaty. Ponadto, strona powodowa domagała się uznania za bezskuteczną w stosunku do powoda służebności osobistej opisanej w § 7 wyżej wymienionej umowy darowizny. Wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Wyjaśnił, że B. C. zawarła w dniu 15 lipca 2009 roku z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu, który nie został spłacony. Następnie, wierzytelność wynikająca ze wskazanej umowy została, na podstawie umowy cesji

wierzytelności, przeniesiona przez (...) Bank S.A. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, który to podmiot wytoczył powództwo w elektronicznym postępowaniu przeciwko B. C., a w konsekwencji powyższego w sprawie o sygn. akt VI N-ce 1637145/13 został wydany nakaz zapłaty w dniu 26 sierpnia 2013 roku, a w dniu 9 lipca 2013 roku nadano mu klauzulę wykonalności. Natomiast na mocy umowy cesji wierzytelności

z dnia 28 lipca 2016 roku wskazaną powyżej wierzytelność względem B. C. nabył powód, który po uzyskaniu klauzuli wykonalności w sprawie tut. Sadu o sygn. akt I Co 2362/16, złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w W. E. P., a potem postępowanie, na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach M. B. w sprawie o sygn. akt KM 1693/17, zaś w jego toku wyegzekwowano jedynie kwotę 2.908,11 zł, jaka została zaliczona na koszty postępowań oraz najdalej wymagalne odsetki. Jednak egzekucja prowadzona z innych składników mienia dłużniczki, niż świadczenia emerytalno – rentowe jest bezskuteczna. W ocenie powoda dokonana przez dłużniczkę umowa darowizny miała na celu pokrzywdzenie wierzycieli, zaś obdarowany jest jej dzieckiem, co stwarza domniemanie, iż wiedział o świadomym działaniu dłużniczki (k.3-5).

W odpowiedzi na pozew pozwany P. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Podniósł, iż powód nie zaoferował żadnego dowodu potwierdzającego zasadność jego twierdzeń oraz nie wyjaśnił

w jaki sposób została rozwiązana umowa kredytu łącząca (...) Bank S.A.

z siedzibą we W.. Zarzucił brak wykazania skutecznej cesji wierzytelności pomiędzy powodem a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym. Ponadto, podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda wynikający z prawa upadłościowego (k.46-48, 83-86).

Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 roku strona powodowa wskazała, że przedmiotowe mieszkanie nie wchodzi w skład masy upadłości upadłej B. C. (k.91).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2009 roku B. C. zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu (kredyt powtórny), na podstawie którego udzielono jej środków pieniężnych w kwocie 24.558,19 zł.

dowód : umowa kredytu z dnia 15 lipca 2009 roku z załącznikami – k. 7-9

W dniu 26 marca 2013 roku, na podstawie umowy darowizny sporządzonej w formie aktu notarialnego przez notariuszem R. T. w Kancelarii Notarialnej w K., Rep. A 1716/2013, B. C. darowała swojemu synowi P. K. należący do niej lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość oznaczony numerem 76

o powierzchni użytkowej 53,50 m², położony w K. przy ul. (...) wraz z prawami związanymi z jego własnością. Dla przedmiotowej nieruchomości Sąd Rejonowy w Kielcach. VI Wydział Ksiąg wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). W dziale II wskazanej księgi wieczystej w dacie dokonywania darowizny jako właściciel wpisana była B. C.. We wskazanej umowie darowany ustanowiono na rzecz B. C. służebność osobistą polegającą na prawie do zamieszkania w całym lokalu stanowiącym przedmiot tejże umowy, nieodpłatnie i dożywotnio. Wartość darowizny strony umowy określiły na kwotę 72.000,00 zł.

dowód: umowa darowizny z 26 czerwca 2013 roku, Rep. A 1716/2013. - k. 16-21, akta księgi wieczystej KI1L/00149988/2 prowadzonej przez SR w Kielcach

W dniu 9 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie

o sygn. akt VI N-ce 1637145/13 z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko B. C., wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanej, aby w zapłaciła na rzecz powoda w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę łączną 36.409,93 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopu lombardowej NBP od dnia 25 czerwca 2013 roku do

dnia zapłaty, kwoty 316,82 zł, 15.018,49 zł oraz kwotę 464,21 zł tytułem kosztów procesu albo w tym terminie wniosła sprzeciw. Na mocy postanowienia tego Sądu z dnia 26 sierpnia 2013 roku, nadano wskazanemu orzeczeniu klauzulę wykonalności na rzecz H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.. Następnie, postanowieniem z dnia 28 grudnia 2016 roku, sygn. akt I Co 2362/16 Sąd Rejonowy w Kielcach nadał na rzecz wierzyciela G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. klauzulę wykonalności temu tytułowi egzekucyjnemu.

dowód : akta sprawy VI N-ce (...) SR Lublin Zachód w Lublinie, postanowienie z dnia 28 grudnia 2016 roku, SR w Kielcach, sygn. akt I Co 2362/156 – k. 12

Zawiadomieniem z dnia 21 listopada 2017 roku dokonany w sprawie o sygn. akt Km 1693/17 z wniosku G. V. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko dłużnikowi B. C., Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kielcach M. B. poinformował wierzyciela o tym, iż egzekucja przeciwko dłużnicze z innych składników majątkowych niż świadczenia emerytalno – rentowe jest całkowicie bezskuteczna.

dowód: zawiadomienie Komornika sądowego przy SR w Kielcach M. B. z dnia 21 listopada 2017 roku, sygn.. akr Km 1693/17 – k. 15

Pismem z dnia 5 kwietnia 2018 roku G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał P. K. do zapłaty kwoty łącznej 39.033,42 zł w terminie do dnia 25 kwietnia 2018 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego o uznanie umowy darowany z dnia 26 czerwca 2013 roku za bezskuteczną w stosunku do wzywającego.

dowód: wezwanie przedprocesowe z dnia 5 kwietnia 2018 roku – k. 20

Postanowieniem z dnia 28 maja 2018 roku, sygn. akt V GU 120/18, Sąd Rejonowy w K., V Wydział Gospodarczy, Sekcja ds. Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych ogłosił upadłość dłużniczki B. C. jako osoby fizycznej, nieprowadzącej działalności gospodarczej, wyznaczył Sędziego – komisarza w osobie SSR Bogdana Stańka zaś syndyka masy upadłości w osobie A. F.. Ponadto wezwano wierzycieli upadłej do zgłaszania swoich wierzytelności do Sędziego-komisarza w terminie 30 dni od dnia obwieszczenia o ogłoszeniu upadłości w Monitorze Sądowym i Gospodarczym

Na podstawie pisma opatrzonego datą 27 lipca 2018 roku G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. dokonał zgłoszenia wierzytelności w łącznej wysokości 46.312.03 zł do wyżej wymienionego Sędziego - komisarza w postępowaniu upadłościowym o sygn. akt V GUp 115/18 dotyczącego upadłej B. C., w tym wynikającego z tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty oraz postanowienia z dnia 26 sierpnia 2013 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI N-ce 1637145/13 przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie oraz postępowania o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego toczącej się przez Sądem Rejonowym w Kielcach pod sygn. akt I Co 2362/16.

dowód: postanowienie SR w Kielcach z dnia 28 maja 2018 roku, sygn. akt V GU 120/18 – k. 44, 51, zgłoszenie wierzytelności z dnia 24 lipca 2018 roku

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów z dokumentów oraz akt sprawy VI N-ce (...) i akt księgi wieczystej o numerze (...). Autentyczność i rzetelność powyższych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej. W konsekwencji Sąd uczynił je podstawą poczynionych ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie poza wszelkim sporem pozostawała zarówno okoliczność, że na dłużnicze B. C. ciążyła wierzytelność stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI N-ce 1637145/13 z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Bezsporna pozostawała także okoliczność, że na podstawie umowy darowizny zwartej w dniu 26 marca 2013 roku, przez notariuszem R. T. w Kancelarii Notarialnej w K., Rep. A 1716/2013, B. C. darowała swojemu synowi P. K. należący do niej lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość oznaczony numerem 76 o powierzchni użytkowej 53,50 m², położony w K. przy ul. (...), wraz z prawami związanymi z jego własnością, z której to nieruchomości powód, jako następca prawny wskazanego powyżej wierzyciela pozwanej, mógłby ewentualnie prowadzić egzekucję należności wynikających ze wskazanego powyżej tytułu wykonawczego.

Pozwany podnosił natomiast, iż powód nie zaoferował żadnego dowodu potwierdzającego zasadność jego twierdzeń oraz nie wyjaśnił, w jaki sposób została rozwiązana umowa kredytu łącząca (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Zarzucił również brak wykazania skutecznej cesji wierzytelności pomiędzy powodem a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K.. Ponadto, podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda wynikający z prawa upadłościowego

Zgodnie z dyspozycją art. 527 § 1 k.c., jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, **jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.** Czynność prawna dłużnika jest natomiast dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, **jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności** (art. 527 § 2 k.c.). Roszczenie uregulowane

w przepisie art. 527 i następnym kodeksu cywilnego określane jest w doktrynie prawniczej i judykaturze jako skarga pauliańska. Jego celem jest przeciwdziałanie uszczupleniu majątku dłużnika, aby zapewnić wierzycielowi zaspokojenie wierzytelności w sposób przewidziany w przepisach kodeksu cywilnego i kodeksu postępowania cywilnego z przyznaniem pierwszeństwa zaspokojenia. Hipoteza art. 527 § 1 k.c. obejmuje sytuacje faktyczne, kiedy dłużnik dokonuje czynności prawnej z inną osobą z pokrzywdzeniem wierzyciela, tj. takiej czynności, skutek której dłużnik stał się niewypłacalny lub niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Celem instytucji skargi pauliańskiej jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek nielojalnego, czy wręcz nieuczciwego postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzybywa się składników swego majątku na rzecz osób trzecich lub majątek ten obciąża, zaciągając kolejne zobowiązania i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1226 i n.). Konstrukcja ochrony pauliańskiej oparta jest na instytucji względnej bezskuteczności czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela (wyrok SN z 5 czerwca 2002 r., II CKN 1336/00, LEX nr 55083). Ochrona ta polega na możliwości zaskarżenia przez wierzyciela krzywdzącej go czynności prawnej celem uznania tej czynności za bezskuteczną względem niego. W razie uwzględnienia tego żądania przez sąd wierzyciel uzyskuje możliwość dochodzenia zaspokojenia od osoby trzeciej, będącej stroną czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec skarżącego, z ograniczeniem do przedmiotów majątkowych, które wskutek zaskarżonej czynności wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły (B. Łubkowski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1244; Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, s. 444 i n.; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, s. 29 i n.; W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 905 i n.). Roszczenie o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli - ze względu na zamierzony skutek, jakim jest umożliwienie wierzycielowi zaspokojenia w drodze egzekucji przysługującej mu przeciwko dłużnikowi wierzytelności z przedmiotów majątkowych, które wyszły z majątku dłużnika

lub do niego nie weszły - powinno być, stosownie do dyspozycji art. 531 k.c., dochodzone tylko przeciwko osobie, która wskutek tej czynności odniosła korzyść majątkową.

Przesłankami actio pauliana są zatem: po pierwsze – **pokrzywdzenie wierzyciela**, jeżeli wskutek czynności prawnej osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, po wtóre – **działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela**, po trzecie wreszcie – **wiedza lub możliwość** – przy zachowaniu należytej staranności – **dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią**. Ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na wierzycielu zgodnie z ogólną regułą ciężaru dowodu (art. 6 kc).

Istota sprawy sprowadziła się zatem, w pierwszej kolejności, do oceny podniesionego przez pozwanego, jako najdalej idącego, zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej powoda do wytoczenia powództw w niniejszej sprawie, z uwagi na ogłoszenie upadłości pozwanej, co wynikało z postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy w Kielcach w dniu 28 maja 2018 roku w sprawie o sygn. akt V GU 120/18.

Według poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 października 2008 roku, sygn. akt I CSK 93/08, Lex nr 470021, nie ma przepisu prawa, który w procesie dotyczącym mienia wchodzącego w skład masy upadłości przyznawałby legitymację procesową wierzycielowi dłużnika. Takiej podstawy prawnej nie stanowią zwłaszcza przepisy Kodeksu cywilnego o ochronie wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika. Ich odpowiednie stosowanie do zaskarżenia czynności prawnych upadłego wymaga bowiem uwzględnia odrębnych regulacji i charakteru postępowania upadłościowego i naprawczego (art. 131 Prawa upadłościowego i naprawczego). Artykuł 132 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego dotyczy zarówno powództwa o ustalenie w rozumieniu art. 189 k.p.c., że dokonana przez upadłego dłużnika czynność prawna jest z mocy samego prawa bezskuteczna w stosunku do masy upadłości (art. 127 i art. 128 Prawa upadłościowego i naprawczego), jak i uznania czynności prawnej upadłego dłużnika za bezskuteczną na podstawie art. 527 k.c.,

z powodu dokonana jej z pokrzywdzeniem wierzycieli (art. 131 Prawa upadłościowego i naprawczego.). Chodzi tu tylko o powództwa, których przedmiotem jest mienie należące do masy upadłości. Jeżeli wymienione powództwa nie dotyczą mienia wchodzącego w skład masy upadłości, to mogą je wytoczyć - także po ogłoszeniu upadłości - wierzyciele upadłego. Oczywistym jest, że z punktu widzenia formalnego przedmiotowa nieruchomości nie wchodzi w skład mienia upadłego, bowiem dokonała ona jego darowizny na skutek czego wyzbyła się tego składnika majątkowego. W skład masy upadłości wchodzi natomiast roszczenie o uznanie tej czynności prawnej za bezskuteczną. Należy podnieść, że uwzględnienie roszczenia strony powodowej i stwierdzenie bezskuteczności darowizny w dalszej kolejności pozwałoby na wszczęcie postępowania egzekucyjnego do nieruchomości. Podział sumy uzyskanej z ewentualnej sprzedaży lokalu nastąpiłby jednak poza postępowaniem upadłościowym, co doprowadziłoby do potencjalnego pokrzywdzenia pozostałych wierzycieli upadłego dłużnika.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela tenże pogląd zawarty w powołanym powyżej wyroku Sądu Najwyższego. Odnosząc powyższe rozważania do stanu niniejszej sprawy, wskazać należy że wobec dłużniczki B. C. została ogłoszona upadłość w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2344 ze zm.), zgodnie zaś z przepisem art. 491¹ tejże ustawy, przepisy niniejszego tytułu stosuje się wobec osób fizycznych, których upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami działu II tytułu I części pierwszej. Stosownie zaś do art. 491² Prawa upadłościowego w sprawach nieuregulowanych w niniejszym tytule przepisy

o postępowaniu upadłościowym stosuje się odpowiednio, z tym że przepisów art. 13, art. 21, art. 22a, art. 25, art. 32 ust. 5, art. 36, art. 38, art. 38a, art. 40, art. 74, art. 163, art. 164, art. 307 ust. 1 i art. 361 nie stosuje się. Natomiast regulacja wyrażona we wskazanym wyroku Sądu Najwyższego zawarta w art. 132 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku - prawo upadłościowej i naprawczej, która obowiązywała do dnia 31 grudnia 2015 roku, znajduje odpowiednik w obecnie obowiązującym przepisie art. 132 ust. 1 Prawa upadłościowego, który stanowi że powództwo może wytoczyć syndyk.

Wskazać również należy, że jak wynika z uzasadniania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, darowanie mieszkania przez B. C. na rzecz jej syna skutkowało niewypłacalnością dłużniczki powoda. Natomiast wytoczenie powództwa przez

wierzyciela upadłej, nie zaś przez syndyka, skutkowało brakiem legitymacji procesowej czynnej, a w konsekwencji oddaleniem powództwa w całości. Wobec tego, zbędne jest dokonywanie rozważań w zakresie innych zarzutów i merytorycznego rozpoznania sprawy.

Przy orzekaniu o kosztach procesu Sąd miał na względzie okoliczność, że pozwany wygrał sprawę, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 98 § 1 k.p.c. i obciążenie powoda kosztami procesu. Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez stronę pozwaną w kwocie łącznej 3.617,00 złotych składają się: opłata skarbową od pełnomocnictwa wynosząca 17,00 zł oraz kwota 3.600,00 zł stanowiąca wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata ustalona na podstawie § 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

SSR Robert Opas

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

SSR Robert Opas